

lobce prováděl některé práce v době, kdy ještě nebyl zapsán do seznamu advokátů, není na závadu tomu, by úmluva, o kterou byl opřen žalobní nárok, byla považována za nicotnou podle § 879, druhý odstavec, čís. 2 obč. zák., neboť pro posouzení věci v tomto směru není rozhodnou doba, kdy ty které práce byly konány, nýbrž jen skutečnost, že žalobce uplatňuje tuto úmluvu jako advokát, opíraje o ni svůj žalobní nárok, a dále skutečnost žalobcem tvrzená, že zastupoval žalovanou stranu na základě plné moci ze dne 17. května 1926 jako advokát a že s ní ujednal za své zastupování paušální honorář 10% z částky, která jí bude slevena.

Čís. 13165.

Nejde o rozepři zahájenou, čelí-li každý z obou opozičních sporů proti jiné exekuci, třebaže je tu totožnost stran a vymáhané pohledávky a třebaže žalobce žádá v obou žalobách i, by bylo právem uznáno, že vymáhaný nárok byl zrušen započtením vzájemných pohledávek.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, R I 1283/33.)

Proti žalobě C 444/33 o nepřipustnost exekuce E 1771/33 podle § 35 ex. ř. vznesli žalovaní vymáhající věřitelé vzhledem k žalobě C 443/33 námitku zahájené rozepře. Soud první stolice vyhověl této námitce a odmítl žalobu. Důvody: Strana žalovaná navrhla odmítnutí žaloby z důvodu rozepře zahájené pod č. j. C 443/33 u tohoto soudu, ježto jde o týž žalobní nárok. Soud zabývaje se touto námitkou, zjistil, že pod č. j. C 443/33 podala žalující strana žalobu podle § 35 ex. ř., opírajíc se o stejné skutkové okolnosti pokud se týče zániku téhož exekučního nároku a navrhla rozsudek na vyhovění námitkám pokud se týče zániku nároku a vyslovení nepřipustnosti exekuce pod č. j. E 1781/33 vedené. Obě žaloby podány na soud téhož dne. Oběma žalobami domáhá se strana žalující tudíž rozsudku, že se jejím námitkám, pokud se týče zániku exekučního nároku započtením vzájemné pohledávky vyhovuje, a rozdílné jsou jen ve výroku o nepřipustnosti dvou exekucí z téhož exekučního titulu vedených. Již z nadpisu a obsahu § 35 ex. ř. jest vidno, že tu jde v první řadě o námitky proti nároku, který má býti prohlášen za zaniklý, a v tomto směru mají obě žaloby obsah totožný a pokud se týče dalšího návrhu na prohlášení exekuce, proti níž žaloba brojí, za nepřipustnou, jest tento další nárok jen důsledkem prvního výroku o zániku exekučního nároku, který sám sebou z něho vyplývá a netvoří nezbytnou jeho součást. Ostatně určité znění žalobního návrhu není předepsáno v tomto směru a rozsudek výrokem o zániku práva působí proti všem exekucím i na příště z exekučního titulu vedených a tyto jako nepřipustné budou zrušeny, a nikoliv jen pokud se týče exekuce, proti níž se v souzeném případě brojí. Směřují-li obě žaloby podle § 35 ex. ř. proti témuž exekučnímu titulu, jde o zahájení sporu podle § 233 c. ř. s. a odmítl proto soud další žalobu z toho důvodu. Bude-li žalobě pod č. j. C 443/33 vyhověno, bude právní účinnost tohoto roz-

sudku platiti i pro exekuci E 1781/33 z tohoto titulu vedené a žalobce mohl navrhnouti v tomto případě odklad exekuce podle § 40 první odstavec ex. ř. a podle výsledku tohoto sporu navrhnouti pak po případě další zrušení těchto exekucí. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Spor o nepřipustnost exekuce E 1771/33 není totožný se sporem o nepřipustnost exekuce E 1781/33. Jestliže se obě exekuce vedou podle téhož exekučního titulu a v obou sporech se uplatňuje zánik téhož nároku exekucemi těmi vymáhaného, mohlo by to odůvodniti přerušení jednoho z obou sporů podle § 191, ale nemůže to odůvodniti námitky rozepře zahájené.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Obě žaloby C 444/33 a C 443/33 jsou žalobami podle § 35 ex. ř. a žalobce se v nich domáhá soudního výroku, že nárok, pro který byla exekuce povolena, byl uspokojen a že proto exekuce vedené proti němu jednak pod E 1771/33 zabavením a uschováním svršků, jednak pod E 1781/33 vnučeným zřízením práva zástavního na nemovitostech povinného se prohlašují za nepřipustné. Konečným cílem žalob podle § 35 ex. ř. jest, by se dlužník ochránil před následky určité proti němu vedené exekuce, o níž jest v žalobě doličiti, že jest nepřipustná. (Viz plen. rozhodnutí čí. 9048 sb. n. s.) Hlavním návrhem v obou žalobách C 444/33 a C 443/33 tedy jest, by určité exekuce (E 1771/33 a E 1781/33) byly prohlášeny za nepřipustné, a zánik exekučního nároku jest jen jeho odůvodněním. Ježto každý ze sporů C 444/33 a C 443/33 čelí proti jiné exekuci, nejsou to spory totožné, třeba že je tu totožnost stran a třeba že žalobce žádá v obou žalobách též, aby bylo právem uznáno, že vymáhaný nárok byl zrušen započtením vzájemných pohledávek, ježto se od sebe podstatně liší hlavním návrhem, která určitá exekuce, vedená žalovanými proti žalobci, má býti prohlášena soudním výrokem za nepřipustnou. Schází tu tedy totožnost sporného předmětu.

Čís. 13166.

Úkol zástupce chudých, ustanoveného pro žalobce pro spor u určitého soudu, skončil pravoplatným odmítnutím žaloby pro nepřislušnost tohoto soudu. Bylo na žalobci, by si pro spor u příslušného soudu opatřil nového zástupce chudých, a zařídil, aby žaloba včas (§ 232, třetí odstavec, c. ř. s.) byla podána u příslušného soudu.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, Rv I 786/32.)

Žalovaný advokát byl ustanoven žalobci zástupcem chudých pro žalobcův spor o náhradu škody, zahájený na krajském soudu civilním v Praze. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, ježto obžalovaný po pravoplatném odmítnutí žaloby pro